

Genre 20 vuotta myöhemmin

Carletonin yliopistossa Ottawassa järjestettiin vuonna 1992 kansainvälinen genretutkimuksen konferenssi, joka toimi kielitieteellisen genretutkimuksen eri teorioiden ja suuntausten välisenä keskustelufoorumina. Kuluvan vuoden kesällä konferenssista tuli kuluneeksi 20 vuotta ja oli päivityksen aika: 26.–29.6.2012 Carletonissa pidetty *Genre 2012* kokosi genretutkijat jälleen keskustelemaan genretutkimuksen tilasta ja suunnista. Osallistujia oli eri puolilta maailmaa noin 250.

Konferenssin kutsupuhujia oli genretutkimuksen jokaisesta kolmesta pääsuuntauksesta: edustettuina olivat niin systeemis-funktionaalinen tutkimus, erikoisalojen genreihin fokuoiva ESP-tutkimus (*English for specific purposes*) kuin Pohjois-Amerikassa hyvin suosittu retorinen genretutkimus (RGS; *Rhetorical genre studies*). Kutsupuhujien lista oli hengästyttävä: Charles Bazerman, Vijay K. Bhatia, Ken Hyland, James Martin, Carolyn Miller, Catherine Schryer, John Swales – ja niin edelleen.¹ Plenaarien lisäksi tarjolla oli pidennettyjä teemasessioita, joissa tunnettujen nimien lista sai jatkukseen etenkin kirjoittamisen opetuksen ja genrepedagogiikan asiantuntijoita (mm. Amy Devitt, Ann Johns ja David Rose).

Sekä plenaareissa että teemasessioissa genreä tarkasteltiin enimmäkseen englannin kielen ja miltei yksinomaan kirjoitettujen asiategstien näkökulmista.

1. Plenaarit ovat katseltavissa osoitteessa <http://www1.carleton.ca/slals/research/speaker-series-videos>.

Sektioesitelmiin siirryttäessä kieli-kohtainen kapea-alaisuus kuitenkin poistui ja tutkittavaksi nousivat myös muut kuin englannin kieltä käyttävien yhteisöjen genret. Verrattain runsaasti esitelmöitiin brasilialaisista ja pohjoismaisista genreistä. Toisaalta painotus kirjoitettuun kieleen säilyi. Jonkin verran käsiteltiin sosiaalisen median, kuten blogien, Facebookin ja Twitterin, genrejä. Erityisen suosittuja tutkimuskohteita olivat kuitenkin akateeminen diskurssi ja ylipäänsä korkeakouluopintoihin liittyvä kirjoittaminen. Tämä näkyi myös osallistujien taustoissa: valtaosa varsinkin pohjois-amerikkalaisista osallistujista tuntui olevan tekemisessä yliopistotason kirjoittamisen opetuksen ja tutkimuksen kanssa.

Pohjoisamerikkalaisen genretutkimuksen perinne

Pohjoisamerikkalaisten osallistujien myötä erityisen vahvan edustuksen konferenssissa sai suomalaistutkijoille verrattain uusi tuttavuus retorinen genretutkimus (RGS), jota voi pitää uuden retoriikan pohjoisamerikkalaisena juonteena (Mäntynen & Sääskilahti 2012: 194). RGS lähestyy kielenkäytön kokonaisuuksia korostetusti nimenomaan sosiaalisen toiminnan näkökulmasta. Tarkastelun polttopisteessä ovat tällöin diskurssit, retoriikka ja sosiaalisen toiminnan käytännöt (esim. Miller 1984, 1994; Freedman & Medway toim. 1994; Devitt 2004; ks. myös Mäntynen & Sääskilahti mp.).

Kirjoittamisen opetuksella on pohjoisamerikkalaisissa yliopistoissa huomattavan vahva ja vakiintunut asema:

opetusta tarjotaan runsaasti, ja monissa yliopistoissa on erityisiä kirjoittamisen keskuksia. Käytännössä RGS onkin kehittänyt kontekstissa, jossa genret ovat kytkeytyneet kirjoittamisen opetukseen ja tutkimukseen jo pitkään ja pääasiassa kolmella tapaa. Ensinnäkin genret voidaan mieltää artefakteiksi tai käytänteiksi, jotka asetetaan tieteellisen tutkimuksen kohteiksi. Toisen näkökulman tarjoaa kriittistä genretietoisuutta peräänkuuluttava opetus, jonka tavoitteena on genrejen ymmärrys ja haltuunotto niiden kritiikin ja analyysin kautta. Genret ovat silloin analyysin, kyseenalaistamisen ja uudentamisen kohteita, joita kirjoittajat voivat hyödyntää omiin luoviin ja muihin tarkoituksiinsa (vrt. *genre bending*, Christine Tardy). Kolmanneksi genret ovat keskiössä käytännönläheisillä kursseilla, joilla perustutkinto- ja jatko-opiskelijat harjoittelevat tiettyjen ajankohtaisten ja hyödyllisiksi katsottujen genrejen tuottamista; tällaisia ovat tietyt opiskelu-, tutkimus- ja työelämägenret. (Devitt 2004; ks. myös Devitt ym. 2003.) Historiallisesti RGS kumpuaa pitkälti *Rhetoric and Composition* -opetuksesta, jota annetaan kaikkien alojen korkeakouluopiskelijoille ja jonka tavoitteena on opettaa yksilöitä ilmaisemaan itseään ja toimimaan yhteiskunnassa eri genrejen avulla.

Teorian ja käytännön suhteesta kuultiin konferenssissa hyvinkin painokkaita puheenvuoroja. RGS-tutkijoista Amy Devitt peräänkuulutti teorian ja käytännön suurempaa vuoropuhelua: sen lisäksi, että genreteoriaa ja vaikkapa työelämän kirjoittamista tai kirjoittamisen opetusta tarkastellaan toisistaan erillisinä, tarvitaan hänen mukaansa tutkimusta, jossa liikutaan teorian ja käytännön välisessä kolmannessa tilassa. RGS:n ”grand old man” Charles Bazerman puo-

lestaan kuvasi oman genreajattelunsa pitkäjänteisiä kehitysvaiheita ja moitti traditiota (ja mitä ilmeisimmin pohjoisamerikkalaisia kollegojaan) siitä, että tilaa ei juuri ole sellaisille teoreettisille pohdinnoille, jotka käsitelisivät genreä yleisesti ilman pedagogisia, kirjoittamisen opetukseen kytkeytyviä intressejä. Bazerman esitteli myös tulevaa kaksiosaista teostaan. Ensimmäisen, käytännölliseksi luonnehdittavan osan (*A rhetoric of literary of action*) tavoitteena on auttaa kirjoittajia kirjoitustehtävään ryhtymisessä ja strategisten valintojen tekemisessä. Toisessa osassa (*A theory of literate action*) puolestaan muotoillaan teoreettinen näkemys ihmisestä kirjoittavana olentona: tarkastelun kohteena ovat kirjoittamiseen liittyvät haasteet, resurssit, sosiaaliset käytännöt ja niiden seuraukset.

Useissa RGS-aiheisissa esitelmissä mainittiin niin kutsuttu *uptake*-teoria, joka on alun perin lähtöisin Anne Freedmanin ajattelusta (1994, 2002; teorian yleisesittely Bawarshi & Reiff 2010: 82–87). Uptake-teoria asettaa genreanalyysin polttopisteeseen genrejen keskinäiset suhteet erilaisissa sosiaalisen toiminnan komplekseissa, ”seremonioissa” (*cereemonial*). Aivan kuten tekstejä ei voi ymmärtää ilman niiden tulkintakehyksinä toimivia genrejä, ei myöskään genrejä voi Freedmanin mukaan ymmärtää huomioimatta niiden yhteispelejä muiden genrejen kanssa eri tilanteissa. (Ks. Bawarshi & Reiff 2010: 84.) Esimerkiksi tieteen maailmassa esitelmäabstraktia ei voi käyttää kuinka tahansa, vaan sen sosiaalisesti onnistunut ja ymmärrettävä käyttö edellyttää kehyykseen tiettyä akateemista ”seremoniaa” (esim. konferenssia) ja tietynlaista suhdetta seremonian muihin genreihin (esim. reaktiivista suhdetta esitelmäkutsuun). Tarkas-

telun keskiöön nousevat seremonioiden sosiaaliset käytänteet, mutta myös genrejen ja diskurssien omaksumisen ja hyödyntämisen prosessit sekä samalla monenlaiset intertekstuaalisuuteen ja interdiskursiivisuuteen liittyvät ilmiöt.

Uptake-tarkasteluille omistetuissa teemasessioissa Anis Bawarshi loi teoriaan yleiskatsauksen ja Melanie Kill tarkasteli teorian taipumista verkkogenrejen kehittymisen tutkimiseen. Havainnollisimman esimerkin tarjosi Helen Bastianin esitelmä, jossa tarkasteltiin yliopisto-opiskelijoiden kirjoittamisen uptake-prosessia. Tavoitteena oli tutkia, millaisia käytännön ratkaisuja opiskelijat tekivät kirjoittaessaan ja mitkä seikat selittivät innovatiivista tai perinteistä otetta, kun tehtävänanto mahdollisti molemmat. Uptake-prosessia tarkasteltiin kolmesta näkökulmasta: miten kirjoittajat hyödynsivät genrejen piirteitä (esim. genren tyypillistä retorista rakennetta), diskurssien ominaisuuksia (esim. vakioisia sanamuotoja) ja kolmanneksi henkilökohtaisia kokemuksiaan, jotka liittyivät esimerkiksi lukijoiden asennoitumiseen?

Vuoropuhelua – syntyikö sitä?

Konferenssin ohjelmaan kirjattua tavoitetta eri suuntausten välisestä vuoropuhelusta ja yhteisen ymmärryksen etsimisestä ei saavutettu niin hyvin kuin ehkä olisi toivonut, etenkin sektio-esitelmissä. Vaikutelmaa saattoi osaltaan vahvistaa, että jo sektioiden nimeämiskriteerinä oli – konferenssin tavoitteisiin nähden hieman ristiriitaisesti – usein käytetty juuri esitelmän edustamaa tutkimussuuntausta. Kun esitelmäabstrakteja ei ollut saatavilla, esitelmien sisällöstä saattoi muodostua todellisuutta yksipuolisempi kuva. Sektioiden nimien perusteella eni-

ten esitelmiä pidettiin kuitenkin retorisen genreteorian ja ESP:n lähtökohdista, kun taas systeemis-funktionaalinen genreteoria sai vähemmän näkyvyyttä. Osa sektioista oli otsikoitu esitelmissä käsitellyn teeman (esimerkiksi akateeminen kirjoittaminen tai multimodaalisuus) tai aineistotyyppin mukaan (esimerkiksi mediagenret tai politiikan genret). Muutaman sektorin otsikkona oli väljästi ”erilaisia lähestymistapoja, erilaisia genrejä”. Tutkimussuuntausten välistä vuoropuhelua ei kuitenkaan erityisemmin syntynyt näissäkään sektioissa.

Tutkimussuuntien välisiä rajoja ylitettiin toki joissakin esitelmissä ja niitä seuranneessa yleisökeskustelussa. Mainittakoon ESP:n ja RGS:n yhdistäminen tarkasteltaessa kakkoskielellä kirjoittamista (Sarah Lynch, Christine Tardy); esimerkiksi ESP:lle tyypillinen siirtanalyysi asettuu luontevasti RGS:n kehyksiin, kun genren tekstuaalista ilmentymää, muotoja, tarkastellaan tekstilajikompetenssin yhtenä osa-alueena (ks. Tardy 2009). Toisaalta ESP on inspiroinut RGS-tutkijoita teoreettisten käsitteiden kehittämisessä. Hyvän esimerkin tarjosi Carolyn Miller, jonka plenaari rakensi vuoropuhelua RGS- ja ESP-tutkimusten välille käsiteanalyysin keinoin. Erityisesti huomion kohteena oli *evoluutio*-käsitteen historiallinen tausta ja soveltuvuus genremuutoksen ymmärtämiseen.

Millerin mukaan biologiaan pohjaava evoluutioanalogia voi auttaa ymmärtämään paremmin tiettyjä genremuutokseen liittyviä kysymyksiä, kuten teleologian roolia kulttuurisessa ”evoluutiossa” ja sitä kuvaavissa malleissa. Analogian havainnollistamiseksi Miller vertasi keskenään John Swalesin genreteoriaa (1990), joka perustuu viestinnällisen päämäärän (*communicative pur-*

pose) käsitteeseen, sekä omaansa (Miller 1984, 1994), jossa lähtökohtana ovat tilanteen asettamat retoriset vaatimukset (*rhetorical exigence*). Millerin mallissa tilanteen vaatimukset ohjaavat osallistujaa tietynlaiseen viestintään (kuten tietyn genren valintaan ja tekstin tuottamiseen), mutta vasta vastaanoton ja tulkinnan (*uptake*) hetkellä neuvotellaan tekstin ”todellinen” funktio ja se, kuinka onnistuneena kyseistä tekstiä pidetään. Millerin mukaan hänen oma mallinsa selittää paremmin genrejen evoluutiota: se pakottaa ajattelemaan sosiaalista toimintaa toistuvuuden, toistamisen ja jäljitteilyn näkökulmasta, kun taas *päämäärä* kääntää huomion kohti yksilöä ja ainutkertaisuutta. Miller ei kiistä yksityisten intentioiden olemassaoloa eikä niiden merkitystä genremuutoksessa. Hänen mukaansa muutokset on kuitenkin aina selitettävä replikaation (toistumisen tai kopioinnin) ja stabilisaation (vakautumisen) kontekstissa. Evoluutiomalli toisin sanoen edellyttää huomion kohdistamista laajempaan systeemiin, jonka valossa arvioidaan sekä erilaisuutta että samanlaisuutta.

Radikaaleimmin vakiintuneita käsitteitä genretutkimuksen suuntauksista ja niiden välisistä eroista ravistelivat plenaareissaan Swales ja Martin, jotka molemmat ottivat varsin persoonallisin tavoin kantaa Hyonin (1996) klassiseksi muodostuneeseen jakoon genretutkimuksen kolmesta pääsuuntauksesta. Swales totesi, että nykyään näiden kolmen koulukunnan lisäksi huomattavia ovat ainakin brasilialainen genretutkimus ja sveitsiläis-ranskalainen sosiodiskursiivinen interaktionismi (ks. esim. Bronckart 1997). Ylipäätään koulukuntien väliset rajat ovat häilyviä ja monet tutkimukset yhdistävät eri suun-

tauksia. Esitelmänsä empiirisessä osiossa Swales tarkasteli Hyonin artikkeleihin tehtyjä noin kolmeasataa viittausta ja osoitti, että Hyonin kolmijako nostetaan edelleen esiin monen tutkimuksen johdannossa, kun esitellään eri näkökulmia genreen. Swalesin esitystä voisi kenties tulkita niin, että kun kuvaukset genretutkimuksen tilasta vetoavat Hyoniin, ne ovat käytännössä sisällöltään vanhentuneita tai ainakin maantieteellisesti rajoittuneita. Tätä huomiota soisi fennistiikkasakin jatkossa pohdittavan.

Martinin plenaari oli kaksiosainen. Empiirisessä osassa hän tarkasteli Australiassa kehitellyn ns. korjaavan oikeuden (*restorative justice*) prosessia genre(kompleksi)n ja identiteetin käsitteiden näkökulmista. Korjaavan oikeuden lähtökohtana on rikoksen uhrin ja tekijän kohtaaminen ja teon merkityksestä ja seuraamuksista neuvottelu sovittelijan johdolla (ks. Martin, Zappavigna & Dwyer 2007, 2009). Martin fokusoi prosessin osagenreen, jossa rikoksen tekijän on tuotettava narratiivi tapahtumien kulusta. Hän havainnollisti, millä tavoin restoratiivinen konteksti vaikuttaa narratiivin rakentumiseen. Kiinnostava ero Labovin (1972) klassiseen narratiivimalliin on muun muassa se, että rikoksenteikijä ei tyypillisesti arvioi narratiiviaan oma-aloitteisesti (ts. käsittele tekonsa moraalista vääryyttä) vaan sovittelijan on sitä erikseen pyydyttävä (esim. A: ”Kuinka äitisi reagoi?” B: ”Se oli vihainen”). Plenaarinsa teoreettisessa osuudessa Martin esitteli Sydneyn SF-koulukunnassa kehiteltyjä genreanalyysin työkaluja. Koulukuntajakoon hän otti kantaa varsin suorasanaisesti: Sydneyn koulukunnan historia on pohjois-amerikkalaisten (RGS-suuntausta edustavien) kriitikoiden vinouttama. Hyonin (1996) katsausta hän moitti kapea-alaiseksi

ja harhaanjohtavaksi: toisin kuin Hyon antaa ymmärtää, Sydneyn ryhmä ei suinkaan ole erikoistunut koulugenrejen tutkimukseen – eikä myöskään keskity muotoihin merkitysten tai toiminnan kustannuksella. Martinin koulukuntahuomioiden avulla on mahdollista ymmärtää paremmin, mistä myös aiemmissa kansainvälisissä konferensseissa (ks. esim. Honkanen & Pallaskallio 2008) kuullut lausunnot aiemman genretutkimuksen ”formaalista” tai ”kaavamaisesta” kieleen keskittymisestä kenties juontavat juuriaan. Ottawassa kaikuja Hyonin näkemyksistä saattoi kuulla esimerkiksi RGS:ää edustavan Bazermanin korostuksissa. Bazerman tähdensi, että genre on nimenomaan osallistujien tunnistama toimintatyyppi (ks. myös Miller 1984). Tästä syystä genrelmän keskiossa ovat teoreettisesti tarkasteltuna tunnistamisen ja käytön prosessit, eivät kielen tai tekstien piirteet sinänsä. (Vrt. Nieminen 2010.) Vaikka Bazerman ei eksplisiittisesti kontrastoinut genreajattelemaan minkään yksittäisen koulukunnan ontologisiin oletuksiin – muotoahan on toisinaan painotettu myös RGS-tutkimuksessa (yleiskatsauksena ks. Miller 1984: 152–155) –, Martinin esitelmän valossa voi pohtia, kenelle viesti oli suunnattu tai millaisen aiemman tutkimuksen kanssa se konkreettisesti keskusteli.

Kaikkein konkreettisin ehdotus siihen, kuinka eri suunnilla harjoitettua genretutkimusta voitaisiin yhdistää, tuli Millerin vetämältä *Genre across borders* -hankkeelta. Hankkeen paneelissa esiteltiin internetiin avattu wiki-alusta, jota tarjotaan genretutkijoille kansainväliseksi keskustelufoorumiksi ja tietopankiksi – suuntaukseen katsomatta. Hankkeessa toivotaan, että globaalein talkoovoimin alustalle kertyisi paitsi genretutkimuksen kattava bibliografia ja terminologia myös

eri suuntausten yleisesittelyt ja opettajain työkalupakki. Toistaiseksi (marraskuussa 2012) sisältöä on kertynyt niukahkosti, joten myös Virittäjää lukevien genretutkijoiden panosta kaivataan! Sivusto toimii osoitteessa <http://genreacrossborders.org>.

Keskustelua genretutkimuksen suunnasta

Kaikkiaan tutkimussuuntausten erot tulivat konferenssissa esiin monin tavoin. Fennistiyleisön parissa keskustelua herättivät erityisesti havainnot siitä, millainen asema kielellisen aineiston empiiriselle analyysille eri suuntauksia edustavissa tutkimuksissa annetaan. Fennistinen genretutkimushan kytkeytyy monesti melko selvästi myös esimerkiksi kieliopin tutkimuksen kysymyksiin. Fennisti-genretutkijat pyrkivät siis usein keskusteluyhteyteen paitsi kansainvälisen tekstilajitutkimuksen myös muun lingvistisen tutkimuksen kanssa. (Fennistisen ja kansainvälisen genretutkimuksen suhteista ks. Honkanen & Pallaskallio 2008; Juvonen, Virtanen, Voutilainen 2012.) Ottawassa – samoin kuin esimerkiksi vuonna 2007 pidetyssä SIGETissä (Honkanen & Pallaskallio 2008) – kielellisen analyysin asema jäi sen sijaan monissa esitelmissä marginaaliseksi. Samoin vuoropuhelua muun lingvistiikan kanssa käytiin huomiota herättävän vähän.

Kaikkein lingvistisin ote genreihin tuntui olevan Martinilla, joka plenaarinsa aluksi piikitteli aiempia, lähinnä retorista genretutkimusta edustaneita puhujia lingvistisen analyysin puutteesta nimeämällä oman plenaaripäivänsä konferenssin ”kielipäiväksi”. Martin erotikin systeemis-funktionaalisen genretutkimuksen kahdesta muusta koulu-

kunnasta korostamalla kielellisten piirteiden analyysin tärkeyttä: vaikka näkemyserot genren olemuksesta eivät välttämättä ole suuria, SF eroaa Martinin mukaan muista koulukunnista nimenomaan siinä, että käytännön tarkasteluissa myös kielen analyysi otetaan vakavasti. Muiden esitelmiä kommentoidessaan Martin teki myös toistuvasti eron SF-pohjaisen ja muun genretutkimuksen välille siten, että SF edustaa kielitiedettä (*linguistics*), muut humanistista tutkimusta (*humanities*).

Siinä, missä Martin peräänkuulutti vuoropuhelua genretutkimuksen ja lingvistiikan välillä, muiden suuntausten edustajat kurottivatkin usein hieman toiseen suuntaan. RGS:ää edustavista plenarynisteista esimerkiksi Bazerman esitti, että genretutkimus voitaisiin nähdä keinoon linkittävänä retoriikantutkimus ja yhteiskuntatieteet (vrt. myös Heikkinen & Voutilainen 2012). Kun ESP:tä edustava Vijay K. Bhatia visioi genretutkimuksen tulevaisuutta, keskeisenä manifestina oli puolestaan siirtyminen ”perinteisestä”, tekstilajien kielellistä toteutumista painottavasta tutkimusotteesta ”kriittiseen genretutkimukseen”. Tällöin huomiota kiinnitettäisiin enemmän laajempiin ammatillisiin, institutionaalisiin ja kulttuurisiin käytäntöihin, joiden osana genret elävät. Myös Bhatia korosti näin lingvistisen tarkastelun asemesta pikemminkin laajemman sosiaalisen kontekstin tarkastelua suuntana, johon genreanalyysin tulisi nykyistäkin voimakkaammin kehittyä. Kun ottaa huomioon, kuinka vähän tekstilajien kielelliseen toteutumiseen kiinnitettiin konferenssissa huomiota, voisi tietysti pohtia, onko Bhatian visio jo osin toteutunut.

Kokonaisuutena konferenssi osoitti, kuinka moniäänisen yhteisön genretutkijat maailmalla muodostavat. Genre-

tutkimuksen suuntauksia on käytännössä enemmän kuin on totuttu ajattelemaan – niiden olemassaolo vain tulee kovin hitaasti näkyväksi kirjallisuudessa. Vakiintuneiden koulukuntien eroista on puolestaan vallalla monenlaisia harhakäsityksiä, joita ammattimaisten tieteellisten esitysten retoriset tendenssit (esimerkiksi oman tutkimuksen promotointi) helposti entisestään vahvistavat. Myös käytännön analyysit eroavat painotuksiltaan huomattavan paljon, vaikka yhteistä teoreettista pohjaa voisi yhteistyön rakentamiseksi kuvitella olevan riittävän paljon. Kun eri koulukuntiin identifioidut genretutkijat eivät yhteisistä kiinnostuksenkohteista huolimatta välttämättä edes ajattele toimivansa keskenään samalla tieteenalalla, vuoropuhelun rakentaminen suuntausten välille tuntuu jokseenkin haastavalta.

Voisikin toivoa, että genretutkimuksen eri suuntauksia edustavat tai suuntausten välisestä dynamiikasta kiinnostuneet tutkijat tutustuisivat toistensa tutkimuksiin paitsi lukemalla lisää myös tekemällä enemmän tutkimusyhteistyötä. Näin vuoropuhelua voitaisiin syventää ja genretutkimuksen historiankirjoituksen – sinänsä kiinnostavia – vinoumia oikaista. Ottawassa toivoa koulukuntarajat ylittävästä yhteistyöstä rakensi kenties konkreettisimmin konferenssin viimeisenä päivänä Catherine F. Schryer. Moniammatillisen elinsiirtotiimin vuorovaiikutusta tarkastellut Schryer osoitti havainnollisesti, kuinka genretutkimuksen moniulotteinen luonne vaatii tapauskohtaisesti harkitsemaan, mihin kohtaan teoreettisia oletuksia empiirisen analyysin valokeila kulloinkin kohdistuu. Relevantteja genreilmiöitä ja erilaisia aineistoja joustavasti etu- ja taka-alaistamalla genretutkimuksessa onkin mahdollista

hyödyntää monenlaisia teoreettisia ja empiirisiä vaikutteita ilman, että muita tarvitsee esittää latteassa valossa.

SUVI HONKANEN
etunimi.sukunimi@uva.fi

LOTTA LEHTI
etunimi.sukunimi@utu.fi

HENNA MAKKONEN-CRAIG
etunimi.makkonen@helsinki.fi

MIKKO T. VIRTANEN
etunimi.sukunimi@helsinki.fi

TOMI VISAKKO
etunimi.sukunimi@helsinki.fi

Lähteet

- BAWARSHI, ANIS S. – REIFF, MARY JO 2010: *Genre. An introduction to history, theory, research, and pedagogy*. West Lafayette, IN: Parlor Press.
- BRONCKART, JEAN-PAUL 1997: *Activité langagière, textes et discours. Pour un interactionisme socio-discursif*. Lausanne: Delachaux et Niestlé.
- DEVITT, AMY 2004: *Writing genres*. Carbondale, IL: Southern Illinois University.
- DEVITT, AMY – REIFF, MARY JO – BAWARSHI, ANIS 2003: *Scenes of writing. Strategies for composing with genres*. New York: Pearson Education.
- FREEDMAN, ANNE 1994: Anyone for tennis? – Aviva Freedman & Peter Medway (toim.), *Genre and the new rhetoric* s. 43–66. Bristol: Taylor and Francis.
- 2002: Uptake. – Richard Coe, Lorelei Lingard & Tatiana Teslenko (toim.), *The rhetoric and ideology of genre. Strategies for stability and change* s. 39–53. Cresskill, NJ: Hampton Press.
- FREEDMAN, AVIVA – MEDWAY, PETER (toim.) 1994: *Genre and the new rhetoric*. Bristol: Taylor and Francis.
- HEIKKINEN, VESA – VOUTILAINEN, EERO 2012: Genre. Monitieteinen näkökulma. – Vesa Heikkinen, Eero Voutilainen, Petri Lauerma, Ulla Tiililä & Mikko Lounela (toim.), *Genreanalyysi. Tekstilajitutkimuksen käsikirja* s. 17–47. Helsinki: Gaudeamus.
- HONKANEN, SUVI – PALLASKALLIO, RITVA 2008: Brasilialaisia rytmejä genretutkimukseen. Kansainvälinen tekstilajitutkimuksen symposium Tubaräossa 15.–18.8.2007. – *Virittäjä* 112 s. 291–293.
- HYON, SUNNY 1996: Genre in three traditions. Implications for ESL. – *TESOL Quarterly* 30 s. 693–722.
- JUVONEN, RIITTA – VIRTANEN, MIKKO – VOUTILAINEN, EERO 2012: Fennistisen tekstilajitutkimuksen suuntia. – Vesa Heikkinen, Eero Voutilainen, Petri Lauerma, Ulla Tiililä & Mikko Lounela (toim.), *Genreanalyysi. Tekstilajitutkimuksen käsikirja* s. 453–469. Helsinki: Gaudeamus.
- LABOV, WILLIAM 1972: *Language in the Inner City. Studies in the Black English Vernacular*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- MARTIN, J. R. – ZAPPAVIGNA, MICHELE – DWYER, PAUL 2007: Negotiating narrative. Story structure and identity in youth justice conferencing. – *Linguistics and Human Communication* 3 s. 221–253.
- 2009: Negotiating shame. Exchange and genre structure in youth justice conferencing. – Ahmar Mahboob & Caroline Lipovsky (toim.), *Studies in applied linguistics and language learning* s. 41–73. Cambridge: Cambridge Scholars Press.
- MILLER, CAROLYN R. 1984: Genre as social action. – *Quarterly Journal of Speech* 70 s. 151–167.
- 1994: Genre as social action. – Aviva Freedman & Peter Medway (toim.), *Genre and the new rhetoric* s. 3–42. London: Taylor and Francis.
- MÄNTYNEEN, ANNE – SÄÄSKILAHTI, MINNA 2012: Uusi retoriikka genren tutkimuksessa. – Vesa Heikkinen, Eero Voutilainen, Petri Lauerma, Ulla Tiililä & Mikko Lounela (toim.), *Genreana-*

lyysi. *Tekstilajitutkimuksen käsikirja* s. 194–207. Helsinki: Gaudeamus.

NIEMINEN, TOMMI 2010: *Lajien synty. Tekstilaji kielitieteen semioottisessa metateoriassa*. Jyväskylä: Jyväskylän yliopisto.

SWALES, JOHN M. 1990: *Genre analysis*.

English in academic and research settings. Cambridge: Cambridge University Press.

TARDY, CHRISTINE 2009: *Building genre knowledge*. West Lafayette, IN: Parlor Press.

Soulin sykkeessä: 7. kansainvälinen konstruktiokieliopin konferenssi Etelä-Koreassa 10.–12.8.2012

Järjestyksessä 7. kansainvälinen konstruktiokieliopin (CxG) konferenssin järjestettiin Soulessa elokuussa 2012. Konferenssi-paikkana toimi Soulin suurkaupungin lukuisista yliopistoista Hankuk University of Foreign Studies (HUFs) amerikkalais-tyylisine kampuksineen (ks. <http://iccg7.hufs.ac.kr/>), ja konferenssia isännöivät tällä kertaa Discourse and Cognitive Linguistics Society of Korea ja Semiosis Research Center (HUFs). Tapahtumaa luotsannut professori Jeong-Woon Park (HUFs) ja muu järjestelytoimikunta ahkerine avustajineen toivottivat kaikki 61 esitelmöitsijää ja muut kuulijat tervetulleiksi. Meitä sikäläisestä näkökulmasta kaukomaalaisia (eurooppalaisia ja pohjoisamerikkalaisia) osallistui parisensikymmentä. Kokonaisuutena ICCG7 oli kuitenkin kansainvälisten konferenssien mittapuun mukaan pienimuotoinen tapahtuma. Lisäksi kuten järjestelytoimikunnan puheenjohtaja professori Park totesi, paikallisena tavoitteena oli ennen

kaikkea saattaa yhteen alan korealaisia, japanilaisia ja kiinalaisia tutkijoita. Tässä tunnuttiin myös onnistuvan. Esittelen seuraavaksi valikoiden konferenssin antia.

Plenum-esitelmää

Tyypilliseen tapaan esitelmät oli sovittu päiväohjelmaan niin, että plenarit esiintyivät päivän alussa ja lopussa ja väliin oli sovittu sopivin tauoituksin esitelmää kolmessa eri sektiossa. Plenum-esitelmässään ”Three ways constructions contribute to utterance meaning” Benjamin Bergen (University of California, San Diego) esitteli muutamia psykolinquistisiä testejä, joiden tarkoituksena oli havainnollistaa ja todentaa sitä, että osana laajempaa kognitiivista kielentutkimusta konstruktiokieliopin olisi kiinnitettävä huomiota kielen ruumiilliseen puoleen. Tämä nimellä *Embodied Construction Grammar* (eCxG) kulkeva